

A' VÉRTESI VADÁSZ IFJAK.

Idyll.

Vértés' völgyeiben czirkálgata Kende napestig
 A' vadlakta sűrük' közepén, de nem ejthete zsákmányt,
 Fürge, 's ügyes máskor sereget halmozni vadakból;
 Ügytelen ő mostan, 's szomorún ott fekszik az ernyős
 Cser' töviben, vadüző dárdája leütve fejénél,
 Tórei bomlottan heverésznek szerte az ingó
 Szálu füben, karjára füzött gyors sólyma is orrát
 Szárnya alá rejtven bokor ágon vesztegen üldel.
 Jó tegzes Talabor kutató vizslákkal azonban,
 Társa vadászatban Kendének, 's melleje dülvén
 Első ejti szavát a' búsongásba merülthöz.

T a l a b o r.

Illy gyönyörű estvén, ó Kende, henyélve hogy ülhetsz?
 A' tölgyek' sudarát csak alig ingatja az alkony'
 Szelleje, 's hallod e a' völgynek forrása mi kedves
 Csörgedezéssel foly? makkot ropogatni kibúvik

Sűrű bozótjából a' vadkan, szarvasok, őzek
 Illatozó fűvekre 's hűves forrásra sietvén
 Könnyü szökésökkel meg-megzördítik az aljas
 Bokrokat. Ím' az üdő kedvez, jer Kende vadüzni.

K e n d e.

Csendes az est, torkos hurok' repülése suhogni
 Messzire ethallik, 's a' hulló asszu levelkék
 Neszt ütnek, legjobb ez' üdő a' lesben ülőknek;
 Nem nekem: ó Talabor hagyj most kényemre nyugonnom,
 'S azt mire kedvemnek nincs ingere, tenni ne kisztess.

T a l a b o r.

Vaj! mi baj ért téged? Karczos lön e durva tövistől
 Könnyü inad, vagy üzés közben sziklára botolván
 Térdeidet sinled? K e n d e. Nem karczos durva tövistől
 Könnyü inam, sem üzés közben sziklába nem ötlém:
 Más, Talabor, más ok, nem testem' sérve pihentet
 E' cser alatt engem. Lebegő tündéres alakban
 Már szemeim' régóta csalá egy karcu leányka,
 Majd a' csergeteges völgyben szedegetve virágot,
 Majdan amott az alágördült sziklára felállva
 Andalóg ő egyedül, láthatni pirosani kezdő
 Hajnali fénynél őt, és a' langy alkonyi szélben.
 Ah de miként a' harmatozó felhői szivárvány
 Fut, ha felé közelíteni sietsz, ő ugy futa tőlem.

Csak ma — de balgatag én, nem tudtam bírni hevennel,
Csak ma közelge idébb hozzám, 's én messze ijesztém.

T a l a b o r.

Mondd, mondd Kende, mikép volt az? mert hallani vágyom.

K e n d e.

A' mogyorósban amott császár madarakra kiraktam
Tőreimet, sólymom féldárda vetésnyire tőlem
Nyugvék a' csemetén, mellynek kapkodja lecsüggő
Ágait a' csermely, halk csend terjenge körülem.
Mig én lesben ülök, suhogást sejdíték amonnan
Jönni közelb hozzám, 's ő volt, a' karcsu leányka.
Ah de mit ér ismét vesztét felujítani szívemnek?

T a l a b o r.

Abba ne hagyd szavadat; miesett, már monddsa, továbbad?

K e n d e.

Félve körül nézé a' völgyet, mintha veszélytől
Tartana, 's lassudadon, lépdelve közelgete nyugvó
Sólymomhoz, karjára vevé, 's czirogatta szelíden,
A' pázsitra leült azután 's kínálta patakból.
Mint dobogott mellem, mikor őt koszorúba virágot
Látnám szedni 's vadász madaramnak fűzni nyakára.
Leshajlékomból kicsuszám, 's lappangva közelgék
A' sűrű gallyasban hozzája, de — fergeteges szél
Mért nem zugtál most? — neszemet hallotta, sikoltva

Felriadott, 's eltűnt, jeleit sem hagyva nyomának.
Nincs orom e' bérczen, mellyről nem lestem azóta,
Nincs sudarasb-gyertyán, se sűrűbb gallyakkal övedzett
Tölgyfa derék, de haszontalanúl! ő nem jöve többé.

T a l a b o r.

Kende, zavarba hozasz, csalogat minapóta naponnan
Engem is egy kegyalak, jön, fut bujdosva előlem.

K e n d e.

Mit szólál Talabor? csalogat? mondjadsza miképen?

T a l a b o r.

Játszadozik csaholó ebeimmal, hogyha feléje
Vizslatnak; minap is, hogy két őzborjat üzék fel
Bokros alomjokból, ebeim körülötte hizelgtek,
'S a' fiatal két vad távol menedékre elillant.

K e n d e.

Tréfa beszédet téssz Talabor, 's csapodárnak akarnád
A' lyányt festni; minő hát köntöse 's leple, ha láttad?

T a l a b o r.

Mint ég' kéke lebeg, lebegett kék köntöse térdig,
Leple reczés, havazó teljes lábszára födetlen,
Csiklandós talpát kötözé puha bőrbe galanggal.

K e n d e.

A' lepel és köntös küljegy, 's nem dísze csak egynek,
Termete 's arcza minő? millyen szeme, 's fodra hajának?

T a l a b o r.

Mint teli hold a' ritka ködön, vagy gallyakon által
 Hinti ezüst fényét: kitűnék téjarcza azonkép
 A' recze fátyol alól; de bogár e, kökény e, vagy égi
 Kék szeme, nem vehetém addig ki, szemölde szivárvány
 Boltra hajult 's kitűnő, lilium deli homloka 's tiszta.
 Termete karcsu, nyulánk, teljes, szögfodrai lengnek.

K e n d e.

Untig igaz: Talabor te gyanúsnek látszol előttem;
 Hajnal előtt, e' völgyben imitt, hol járni szokásod
 Nem vala, mit keresél? íved megeresztve lelógott
 Oldaladon, se' vadászdárdát markodba szorulni
 Nem láttam, sem ebet fürkészní csaholva körüléd.

T a l a b o r.

Álnok Kende, minap te lopád el fecske kopómat
 'S küldni ajándékúl akarád a' karcsu leánynak.
 Nem tudom, azt véled? haza jött még az nap, irás volt
 Kis szerelem valló leveled feltüzve, nyakörvén.

K e n d e.

'S most mi közöd vélem? mért hágsz ki vadászi körödből?
 Szarvasok, őzek után küldesz szép csörge patakhöz
 Nemde ravasz? tölgyest mutogatsz, 's makkozni kibúvó
 Vadkanokat, 's te magad lyánykára leselkedel addig.

T a l a b o r.

Én ugyan azt tehetem, mert ejte ma sok vadat ívem;
 Nem te is, a' ki előtt kényén elballag az őzfi,
 Hasztalanúl hányod dárdádat szarvas ünőkre,
 'S éjre üres táskával inalsz kalibádba nyugonni.

K e n d e.

Bár mit tégy, de hiába teszed, mert ő szeret engem
 'S mást kivülem senkit, tudom azt többféle jelekből.

T a l a b o r.

Sőt kivülem senkit, tudom azt többféle jelekből.
 Vagy mi jelet tudsz mondani szólj, 's az enyémre figyel-

K e n d e. (mezz.)

Tölglombokból van rakogatva kis éji tanyácskám,
 Zöld 's eleven mindég, mert a' szép lyányka naponkínt
 A' fonnyadtakot elszedi, és felujítja frisekkel.

T a l a b o r.

Míg ő nem kedvelt, szoktam hörpölni marokból
 A' csermely folyamát, mostan hárs szíjra akasztott
 Vájt kéreg poharam, mellyet készíte az édes.

K e n d e.

E' cser alá járok délben kipihenni kevéssé,
 Lássd e' gyöngé mohát ő hordta fejemnek alája,
 'S völgyi virágokból fűzött koszorúkat ez ágra.

T a l a b o r.

Most, ha szakad, vagy megtágul kanyar ívemen a' hur,
Nem szoktam felhuzni magam, ama' tölgyre akasztom,
Látja az édes lyány, 's a' hurt tegzemre feszíti.

K e n d e.

A' minap új leshelyt választék, honnan az ót is
Láthattam, százszor közelített pusztá tanyámhoz,
'S könyvei gördültek, vélvén eltüntem örökre.

T a l a b o r.

Szarvas borjat üzék ma egész a' messze nyilásig,
'S a' nyires' aljában leütém dárdámmal, azonban
Visszatekintek 's ím' őt látom jönni nyomomban.

K e n d e.

O Talabor ne boszonts, 's szünjél számlálni az álnok
A' csapodár lyánynak játékit, vajmi csalékony
A' szerelem 's vak rabjaival gyakran árnyat öleltet.

T a l a b o r.

Légyen akár tündér, vagy légyen játszi leányka,
A' ki csal így bennünk; még is, vaj! kellemes érzés
A' szerelem, 's édes, ha epezt is, hordani lánczát.

Itt hallgattanak a' versenygő ifju vadászok,
'S lassu zörejt támadt a' tölgyfa harasztban utánok,
Dárdájához amaz, de emez kap ivéhez azonnal,
'S a' képzelt vad után merevén bámulva megállnak;
Mert két lyányka szalad lejtő lebegéssel előlük,
Testvérek, köntösre 's nyulánk termetre hasonlók.
Kis nefelejtsekből koszorúkat fontak az ifjak'
Fekve után álló tölgynek derekára, 's reá volt
Kendével Delilán, 's Talaborral metszve Jolánka.

CZUCZOR.

A' F Ü R D Ő L E Á N Y K A.

Rejtsetek-el bokrok, lyánykám fog fürdeni e' kis
Érben; míg kecséit kémlem, o rejtsetek-el.
Hah, már jó! Millyen bájt, 's dísz nyér általa a' táj,
'S minden mint yídúl égi tekintetitől.
Már a' partnál van, már kezd vetkezni, habozva
Foly-le ruhája, egek! milly gyönyör' árja fut-el.

Melly kecs, melly kellem van egészen elöntve alakján,
 'S melly deli bájkeletű alkat igézi szemem':
 Gömbölyü kis kezivel hókeblét fedve belépik
 A' hús érbe; örömtelve fogadja-el az.
 Szétfolyt fürtjeivel fris szellők játszva, azoktól
 Kellemes árny gyönyörű hattyunyakára borul.
 Most lemeríti magát, 's veletök kezd játszani kedves
 Kis habok, oh mi vigan szöktök elébe neki.
 'S mint toldul lilium tetemit csókdosni feléje
 Mindenitök, 's milly bús, tőle zokogva ha vál.
 Írigylem sorsod' boldog patakocska, helyetted
 Lenni nekem mi gyönyör volna, 's mi mennyei kény.

SZENTMIKLÓSSY.

SZIRMAY ILONA.

A' tizennyolczadik század' elején a' belső zavarok után, a' megerősített ősi szent törvények' boldogító védelme alatt az egyetértés isteni szelleme összebékéltette hazánkban a' Fejedelmet hőselkü népével. Nyugalmas egymásban bízó őszinte barátság számkivetette az egyes nemzetségek' köréből a' régi viszálykodás mindent dúló lelkét. De midőn így mindenki zavaratlanul élne a' jelenvaló örömben, Szirmay István' házat szomorú gyász érte. Szodoray Boldizsár kedvelt rokona a' háznak, egy a' legkedvezőbb testi, lelki kellemeikkel tündöklő ifjú, a' vadászból hazaérkezéssel könnyelmű enyelgése közt, midőn az őt hallgatóknak szokott elevenségével elbeszéli: miként ejté le az ellene törekedő medvét, forogtában véletlen elsütvén fegyverét, az épen a' kert ajtóból kilépett Klárát, István úr' egyik kedves leánykáját, agyon lőtte. Kétségbe esve, búcsút sem vévén az ifjú, az iránta meghidegülni látszó siránkozó Szirmay háztól, gyilkoló fegyverét széttörvén, erősen feltett szándékkal szeren-